

Vojeslav Molè:

Antična maska.

Bologna.

Od vekov ji je lice vse razprano,
a v gorkih solčnih žarkih se smeji
iz polnih rož nad marmorno fontano,

kot se smejala je nekdanje dni.
In z večnim svojim smehom prepojila
ves tihi vrt je, kot da smrti ni.

Šume nad njo skoz zrak pomladni krila
golobov, zid prepleta venec trt,
drevesa so se s cvejem ogrnila.

Od oken tiha pesem gre skoz vrt
o sreči in ljubezni in življenju
in o bolesi, ki ime ji smrt.

A maska v svojem marmornem blestenju
iz rož smeji se kot nekdanje dni
in vsa šepeče v vode žuborenju:
„Ah, poj, življenje, poj, saj smrti ni . . .“

